

však nežádají na záložně, by jim útraty kvitance nahradila, nýbrž žádají jen podpis kvitance, kterou si dali zhotoviti svým zástupcem, jejíž správnost žalovaná strana ani nepopírá. Nárok na její podpis přiznává jim předpis § 1426 obč. zák., stanově, že věřitel jest povinen kvitanci vystaviti, totiž vyhotoviti a podepsati. Když však kvitance již je vyhotovena a jest správná, jest věřitel, a tudíž i záložna, povinen ji podepsati.

Čís. 11686.

Uplatňovala-li touž žalobou jednak nemanželská matka na otci náhradu výloh slehnutí a náhradu výživného, jí za minulou dobu zaplaceného, jednak nemanželské dítě uznání otcovství a placení výživného, jest nemanželskou matku slyšeti jako stranu o otázkách, zda žalovaný jest otcem dítěte.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Rv II 340/31.)

V téže žalobě domáhaly se na témž žalovaném jednak nemanželská matka náhrady výloh slehnutí a náhrady výživného, jí za minulou dobu zaplaceného, jednak nemanželské dítě uznání otcovství a placení výživného. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod podle § 503 čís. 2 c. ř. s. a spatřuje vadu tu především v tom, že matka dítěte Růžena G-ová nebyla v otázce, zda žalovaný jest otcem dítěte, nezletilé Anny Terezie G-ové a zda je povinen platiti výživné, vůbec slyšena jako svědkyně, nýbrž že byla slyšena jen jako strana, ač prý měla jako strana býti slyšena jen v otázce výloh porodu. Leč výtka je bezdůvodna. Uplatňovaly-li touž žalobou jednak nemanželská matka na žalovaném náhradu výloh slehnutí a náhradu výživného, jí za minulou dobu zaplaceného, a nemanželské dítě uznání otcovství a plnění výživného, bylo právním předpokladem nároku obou žalobkyň zjištění nemanželského otcovství žalovaného k žalujícímu dítěti a byl proto dotyčný návrh žalobní oběma žalobkyním společný a byly obě ohledně něho k žalovanému stranami rozepře. Byla-li proto nemanželská matka vyslýchána v otázce otcovství jako strana byla tak vyslýchána právem. Důsledkem toho je výtka neúplnosti řízení neodůvodněna.

Čís. 11687.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Zmocnění k vyplnění směnky (uvedením směnečníka v adrese) jest spatřovati v tom, že ten, kdo ji nevyplněnou podepsal, odevzdal ji věřiteli, ač-li nebyla prokázána dohoda o opaku.

Údaj ve směnce, že jest splatná u peněžního ústavu v místě směnečnickova bydliště, neznamená domicil, nýbrž platebnu.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, Rv II 284/32.)

Směnečný platební příkaz proti žalovanému jako přijateli směnky procesní soud první stolice zrušil, odvolací soud ponechal v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů :

Odvolací soud dovozuje správně, že žalovaný je směnečně zavázán, ač při jeho podpisu na směnce nebylo jeho jméno uvedeno v adrese jako jméno směnečníka. Jak zjistil první soud, nebyla tehdy ještě směnka vyplněna adresou. Podepsal-li však žalovaný směnku nevyplněnou, zmocnil tím nabyvatele mlčky, aby ji vyplnil. To ovšem nemohl učiniti nabyvatel proti smlouvě. Ale že žalovaný smluvil se zástupcem žalobkyně, že ho jako směnečníka v adrese směnečné neuvede, nebylo ani zjištěno ani žalovaným tvrzeno. Dovolatel se mylí, míně, že žalobkyně by musila prokázat zvláštní zmocnění k vyplnění směnky, po případě zvláštní smlouvu o tom. Zmocnění mlčky sjednáno již tím, že žalovaný podepsal směnku nevyplněnou a odevzdal ji, není-li prokázána dohoda o opaku. Vyplnění nedostávající se adresy nabyvatelem je jen tehdy bezprávným, přiči-li se smlouvě, avšak žalovaným nebylo prokázáno, že ujednal se zástupcem žalobkyně, že nebude uveden ve směnce jako směnečník.

Rovněž mylně považuje směnku spornou za domicilovanou a svůj závazek za zaniklý pro nedostatek protestu. Domicilovanou jest směnka, obsahuje-li vedle místa splatnosti udané o d l i š n é bydliště směnečnickovo. Tomu tak není, ježto i jako místo splatnosti i jako bydliště směnečnickovo je uvedeno Brno. Případný údaj ve směnce, že jest splatna u peněžního ústavu (Všeobecné české bankovní jednoty, filiálky v Brně) neznamená domicil, nýbrž platebnu.

Čís. 11688.

Vyžádal-li si soud od stran z úřadu písemná vyhotovení rozsudku k opravě (§ 419 c. ř. s.), nabývá rozsudek proti stranám účinnosti teprve doručením opraveného rozsudku.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R I 339/32.)

Rozsudek prvního soudu byl doručen právnímu zástupci žalobkyně dne 5. listopadu 1931, usnesení opravující rozsudek bylo mu doručeno dne 19. listopadu 1931 a opravené vyhotovení rozsudku dne 25. listopadu 1931. Odvolání žalobkyně podané dne 9. prosince 1931 odmítl odvolací soud jako opožděné. Důvody: Podle § 464 c. ř. s. počíná se odvolací lhůta doručením písemného vyhotovení rozsudku. § 424 c. ř. s. netýká se sice opravy rozsudku nebo vyhotovení rozsudku, nýbrž jen opravy skutkové podstaty a doplnění rozsudku, ale z § 464 c. ř. s., který nečiní rozdílu, plyne, že i při opravě rozsudku nebo dokonce jen jeho vyhotovení počíná se odvolací lhůta od doručení původ-